

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce Play games a.s.**, se sídlem V Holešovičkách 4, Praha 8, *zastoupeného Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem, se sídlem K. Mašity 409, Všenory, adresou pro doručování Washingtonova 17, Praha 1*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2014, čj. 720/LP/13

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2014, čj. 720/LP/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně (*dále jen „správce poplatku“*) ze dne 17.9.2013, čj. FIN/12/2551/IS/716/38173, platebního výměru č. 13/2013 (*dále jen „platební výměr“*), kterým byl žalobci vyměřen podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (*dále jen „zákon o místních poplatcích“*) místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za období od 12.7.2011 do 31.12.2011 ve výši 66.907 Kč s tím, že částka 18.698 Kč je částka již uhrazeného poplatku a částka 48.209 Kč je část nezaplaceného poplatku, kterou je nutno uhradit v náhradní lhůtě splatnosti, nejdéle do 15 dnů od právní moci platebního výměru (*dále*

těž jen „předmětný poplatek“). Žalobce požadoval zrušení i platebního výměru a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Pohledávka správního orgánu odpovídající místnímu poplatku ve výši 48.209 Kč se týká období od 12.7.2011 do 31.12.2011, tedy období do dne zjištění úpadku žalobce. S odkazem na § 173 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) – *(dále jen „insolvenční zákon“)* žalobce namítal, že správní orgán tuto svoji údajnou pohledávku za žalobcem v soudem stanovené lhůtě nepřihlásil, proto nemohla být v insolvenčním řízení proti žalobci uspokojena, neboť tomu bránila příslušná ustanovení insolvenčního zákona.

3. Především však v souladu s § 356 odst. 1 insolvenčního zákona platilo, že *„není-li tímto zákonem nebo reorganizačním plánem stanoveno jinak, zanikají účinnosti tohoto plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi; za věřitele dlužníka se považují osoby uvedené v reorganizačním plánu za podmínek v něm stanovených, včetně rozsahu jejich práv“.* Reorganizační plán žalobce neobsahoval úpravu odlišnou od zmíněného ustanovení insolvenčního zákona. Pohledávka správního orgánu odpovídající místnímu poplatku za období od 12.7.2011 do 31.12.2011 nejen, že nemohla být v insolvenčním řízení uspokojena, ale zanikla dne 1.7.2013, tj. dne, kdy reorganizační plán žalobce nabyl účinnosti. Dle žalobcova právního názoru se žalovaný mylí, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí de facto uvádí, že pohledávka správního orgánu existuje, je však nevymahatelná (existuje v naturální rovině), neboť neexistovala již v době vydání platebního výměr, protože před jeho vydáním zanikla v důsledku účinnosti reorganizačního plánu žalobce. Za situace, kdy neexistovala, nejen, že nebyl správní orgán povinen místní poplatek vyměřit podle § 11 zákona o místních poplatcích, ale dokonce k tomu nebyl ani oprávněn.

4. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentoval tím, že skutečnosti jako úpadek v insolvenčním řízení nemají na povinnost pravomocně stanovit výši poplatku žádný vliv, dle právního názoru žalobce se mylí, když nevzal v úvahu právní účinky § 356 odst. 1 insolvenčního zákona, které při splnění uvedených podmínek neponechávají dotčené pohledávky ani v naturální rovině, nýbrž s ohledem na toto právní ustanovení dochází přímo k zániku těchto pohledávek. Z logiky věci pak nelze ohledně neexistující pohledávky ani zahájit daňové řízení a pokračovat v něm.

5. Dle žalobce z uvedeného vyplývá, že je napadené rozhodnutí nesprávné a nezákonné, neboť místní poplatek byl vyměřen v rozporu s příslušnými ustanoveními insolvenčního zákona, a to ohledně pohledávky, která zanikla. V důsledku vydání napadeného rozhodnutí tak došlo k zásahu do práv žalobce a jde k jeho tíži, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a platebního výměru, a odůvodňuje tak jejich zrušení. Nadto žalobce uvedl, že důsledkem napadeného rozhodnutí a platebního výměru je evidence pohledávky správního orgánu odpovídající místnímu poplatku za žalobcem, byť v naturální rovině, což by v budoucnu mohlo a pravděpodobně i mělo na žalobce negativní dopad při jeho obchodní činnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhol s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. Namítal výlučnou účelovost žaloby, neboť obě strany sporu jsou (za předpokladu pravdivosti skutkových okolností ohledně průběhu insolvenčního řízení) za jedno, co do následků pohledávky správce poplatku, tedy, že žalobce nebude povinen platit předmětný místní poplatek, resp. že pohledávka nemůže být úspěšně vymáhána. Za těchto okolností žalovaný uvedl, že nerozumí smyslu podané žaloby. Dle žalovaného by měl žalobce pečlivě zvážit, zda existuje reálný závažný důvod setrvat na projednání této žaloby a zda není na místě svůj postoj přehodnotit.

7. K uvedenému se váže námitka zjevné nepřípustnosti žaloby, neboť žalobce nesplnil podmínky žalobní legitimace dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*), tedy že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Úmyslem zákonodárce bylo v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu poskytnout ochranu těm subjektům, kteří byli přímo či v důsledku porušení svých práv v řízení zkráceni na svých právech, nikoli docílit toho, aby před soudem byly projednávány „malicherné“ spory, kdy je výsledek naprosto identický a strany se jen nepatrně odlišují v právním názoru. Vyhověl-li žalovaný de facto žalobcovu odvolání, byť jiným způsobem, pak jej tímto postupem nemohl zkrátit na jeho právech. V tomto ohledu namítal žalovaný další nepřípustnost žaloby, neboť směřuje toliko proti důvodům rozhodnutí.

8. Žalovaný doplnil, že je správce poplatku v rámci poplatkového řízení vázán § 11 zákona o místních poplatcích a za předpokladu jeho naplnění je povinen platební výměr vystavit. Žalovaný neshledal toto ustanovení v přímé kolizi se zákonnými ustanoveními citovanými žalobcem, proto daný případ posoudil, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že lze sice uvažovat o stránce procesní ekonomie, která se však s ohledem na vydané rozhodnutí jevila jako lichá. Platební výměr může plnit funkci deklaratorní, a zejména zabránit tomu, že by v případě (případech), kdy žalobce (daňový subjekt) částečně na místní poplatek platil, bude tato částka považována za přeplatek (s ohledem na výklad zastávaný žalobcem). Žalovaný uzavřel, že rozhodoval v souladu s ústavním pořádkem České republiky a jím vydané napadené rozhodnutí je správné.

IV. Replika žalobce

9. Žalobce odmítl, že by byla podaná žaloba účelová. Nesouhlasil s tím, že by byl s žalovaným za jedno ohledně následků vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že je sice pravdou, že dotčená pohledávka nebude moci být v každém případě úspěšně vymáhána, ale v důsledku vydání napadeného rozhodnutí bude správcem poplatku nadále evidována jako pohledávka za žalobcem, což by v budoucnu mohlo a pravděpodobně i mělo na žalobce negativní dopad při jeho obchodní činnosti, např. mu nebude moci být vystaveno potvrzení o bezdlužnosti, z čehož mohou pro žalobce plynout vážné důsledky, apod. Dle žalobce dotčená pohledávka zanikla účinností reorganizačního plánu žalobce, proto nelze v žádném případě vydávat rozhodnutí ohledně neexistující pohledávky a ukládat takovým rozhodnutím subjektu její zaplacení (analogicky ani v soudním řízení nelze vydávat rozsudky ohledně pohledávek, které zanikly). Vydáním napadeného rozhodnutí tak došlo k porušení zákona

a zkrácení žalobce na jeho právech. Z těchto důvodů se žalobce neztotožňuje s žalovaným, že jde o „malicherný spor“, kde se strany „nepatrně odlišují v právním názoru“. Mezi stranami je sporná především otázka samotné existence pohledávky, nelze tak v žádném případě mluvit o malichernosti sporu. S ohledem na uvedené žalobci nezbylo, než podat správní žalobu.

10. Dále žalobce uvedl, že žalovaný odvolání žalobce nevyhověl, jak tvrdí ve vyjádření k žalobě, když jej napadeným rozhodnutím zamítl. Zmínku v odůvodnění napadeného rozhodnutí o nevymahatelnosti pohledávky lze jen těžko považovat za vyhovění odvolání.

11. Žalobce odmítal, že by žaloba směřovala pouze proti odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť z jejího obsahu jednoznačně vyplývá, že směřuje z výše uvedených důvodů proti výrokům napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce, i proti výroku platebního výměru, které považoval žalobce za nesprávné, odporující zákonu.

12. Dle žalobce nelze vystavovat rozhodnutí ohledně neexistujících (zaniklých) pohledávek, když žalovaný nevzal v úvahu právní účinky § 356 odst. 1 insolvenčního zákona, které při splnění tam uvedených podmínek neponechávají dotčené pohledávky ani v naturální rovině, nýbrž s ohledem na toto právní ustanovení dochází přímo k zániku těchto pohledávek. Z logiky věci pak nelze ohledně neexistující pohledávky ani zahájit daňové řízení a pokračovat v něm, přičemž v tomto případě je nutné zdůraznit, že platební výměr byl vydán až po zániku dotčených pohledávek. Zánik dotčené pohledávky se samozřejmě týká pouze části, která nebyla zaplacená a případně řádně přihlášená do insolvenčního řízení. Pokud žalovaný uvádí, že vydání platebního výměru má bránit vzniku vratitelného přeplatku za situace, kdy by daňový subjekt před insolvenčním řízením na dotčenou pohledávku již plnil, pak se žalobce domníval, že je rozhodující skutečností okamžik příslušné úhrady, řádné přihlášení příslušných pohledávek a další vývoj insolvenčního řízení, nikoliv vydání platebního výměru, který na dalším osudu dotčených pohledávek nemůže nic podstatného změnit.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

14. Žaloba není důvodná.

15. Nejprve se soud zabýval námitkou žalovaného, že je žaloba pro nedostatek aktivní legitimace žalobce k jejímu podání zjevně nepřipustná, neboť žalobce nesplnil podmínku žalobní legitimace dle § 65 s.ř.s., tedy že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých

právech. K tomu soud uvádí, že aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí ve správním soudnictví je podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. ten *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jím se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“)*. Pro posouzení aktivní legitimace žalobce není rozhodné, zda byl či nebyl žalobce rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech, ale skutečnost, že v žalobě tvrdí, že byla způsobem stanoveným v citovaném ustanovení soudního řádu správního porušena jeho subjektivní veřejná práva. Otázka, zda je jeho tvrzení správné či nikoliv, je již otázkou posouzení důvodnosti podané žaloby. V daném případě je proto pro posouzení aktivní legitimace žalobce k podání žaloby v této právní věci nerozhodné, že byl žalobci podle příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „d.ř.“ nebo „daňový řád“*) vyměřen správcem poplatku místní poplatek toliko formálně, když byl vyměřen platebním výměrem, který je nevykonatelný vzhledem k marnému uplynutí lhůty pro přihlášení této pohledávky v rámci insolvenčního řízení vedeného s žalobcem. Žalobce byl proto k podání žaloby v této právní věci aktivně legitimován.

16. V žalobě je namítáno, že nemohl být předmětný místní poplatek vyměřen platebním výměrem dne 17.9.2013, když vzhledem k ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona uvedená pohledávka zanikla dnem účinnosti reorganizačního plánu, tj. dnem 1.7.2013. Odvolání žalobce žalovaný zamítl a platební výměr potvrdil. Není proto správné tvrzení žalovaného ve vyjádření v žalobě, že de facto vyhověl odvolání žalobce, byť jiným způsobem, a proto nemohl žalobce zkrátit na jeho právech a žaloba směřuje toliko proti důvodům rozhodnutí a i z toho důvodu je nepřipustná. Žaloba směřuje proti výroku napadeného rozhodnutí i platebního výměru a podle obsahu ji nelze posoudit tak, že směřuje jen proti důvodům rozhodnutí ve smyslu § 68 písm. d) s.ř.s. Žaloba v této právní věci proto není ani z tohoto důvodu nepřipustná.

Skutkový základ věci

17. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9.4.2013, čj. MSPH 77 INS 9882/2013-A-2, bylo na základě návrhu žalobce podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „insolvenční zákon“*) zahájeno dnem 9.4.2013 insolvenční řízení žalobce jako insolvenčního dlužníka. Usnesením téhož soudu ze dne 19.4.2013, čj. MSPH 77 INS 9882/2013-A-32, které nabylo právní moci dnem 19.4.2013, bylo rozhodnuto o úpadku žalobce, povoleno řešení úpadku reorganizací a věřitelé byli vyzváni, aby uplatnili své pohledávky ve lhůtě 30 dnů ode dne rozhodnutí o úpadku, a poučení, že k přihláškám podaným později insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují. Usnesením ze dne 28.6.2013, čj. MSPH 77 INS 9882/2013-B-50, byl schválen reorganizační plán a jeho účinnost byla stanovena dnem 1.7.2013. Žalobci byl dne 17.9.2013 doručen platební výměr ze dne 17.9.2013, čj. FIN/12/2551 /IS/716/38173 (*viz výše „platební výměr“*), kterým mu byl vyměřen podle § 11 zákona o místních poplatcích a vyhlášky města Mariánské Lázně č. 8/2010, místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 12.7.2011 do 31.12.2011 ve výši 48.209 Kč.

Právní hodnocení

18. Mezi účastníky je sporné, zda pohledávka správce poplatku spočívající v místním poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 12.7.2011 do 31.12.2011 ve výši nedoplatku v částce 48.209 Kč (poplatek činil 66.907 Kč a částka 18.698 Kč již byla uhrazena) zanikla dnem 1.7.2013, tj. dnem, kdy nabyl účinnosti reorganizační plán žalobce v rámci insolvenčního řízení, a zda byl tak předmětný místní poplatek vyměřen v rozporu s ustanovením § 356 odst. 1 insolvenčního zákona, když se dle žalobce jednalo o pohledávku, která zanikla.

19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

20. Žalobci byl předmětný místní poplatek vyměřen v souladu s § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném pro dané období, podle něhož *nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.*

21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil totožnou odvolací námitku žalobce jako nedůvodnou. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že *„stanovení daně platebním výměrem je nutno považovat toliko za deklaratorní akt, tedy, že příjemce rozhodnutí byl v určitém období povinen uhradit danou sumu za jím provozovaná zařízení podléhající místnímu poplatku za JTHZ. Právní skutečnosti, jako je např. úpadek v insolvenčním řízení, nemají na povinnost pravomocně stanovit výši poplatku žádný vliv. Ostatně sám daňový řád v § 243 stanoví, že lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, a to i v případě zahájení insolvenčního řízení. Jedinou výjimkou je v tomto případě daňová exekuce, kterou lze sice nařídit, avšak nelze ji realizovat (s několika zákonnými odchylkami). Právně významná je v tomto případě teprve až reálná možnost vymození poplatku. Zde je namístež uplatnit ustanovení insolvenčního zákona. Nepřihlásil-li správce poplatku svou pohledávku do insolvenčního řízení včas, pak nabytím právní moci reorganizačního plánu příjemce rozhodnutí (nebylo-li v tomto plánu stanoveno jinak) zaniká právo správce poplatku domoci se vymození této pohledávky v exekučním řízení. Nebude-li tedy mít příjemce rozhodnutí zájem splnit svůj dluh stanovený platebním výměrem dobrovolně, nemůže od něj správce poplatku žádného plnění požadovat a bude povinen tuto pohledávku pro nedobytnost odespat.“* Dle žalovaného *„skutečnost, že pohledávku nelze na základě insolvenčního zákona vymoci, není důvodem pro zrušení platebního výměru. ... Pokud by správce poplatku přistoupil k daňové exekuci, ubránil by se příjemce rozhodnutí vymození nedoplatku námitkou*

v exekučním řízení, kdy by namítal nemožnost plnění pro pozdní přihlášku pohledávky do insolvenčního řízení. “

22. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce v období od 12.7.2011 do 31.12.2011 provozoval koncové videoloterijní terminály, které jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovány za podléhající místnímu poplatku za jiné technické herní zařízení (viz např. i správcem poplatku zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2013, čj. 2Afs 26/2013-34, čj. 2Afs 39/2013-26, čj. 2Afs 42/2013-22 a čj. 2Afs 47/2013–49 – všechny rozsudky zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz). Není sporu o tom, že vyhláška města Mariánské Lázně č. 8/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení stanovila provozovatelům těchto zařízení povinnost ohlásit povinnost hradit předmětný místní poplatek a tento ve lhůtě splatnosti též uhradit. Není rovněž sporu o tom, že místní poplatek za uvedené období činil 66.907 Kč a žalobce jeho část ve výši 18.698 Kč již uhradil. Není proto ani sporu o tom, že nedoplatek na místním poplatku činil 48.209 Kč. Dle názoru soudu byl za této situace správce poplatku povinen postupovat podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích a zbývající část nezaplaceného místního poplatku žalobci platebním výměrem vyměřit.

23. Procesním předpisem, podle něhož je vedeno řízení o místním poplatku, je daňový řád. Uvedený závěr je nutno dovodit z ustanovení § 2 d.ř., podle něhož jsou předmětem správy daní daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu (odst. 1). Veřejným rozpočtem se pro účely daňového řádu rozumí rozpočet územního samosprávného celku (odst. 2), kterým je v daném případě město Mariánské Lázně. Daní se pro účely daňového řádu rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako poplatek (odst. 3). Správce poplatku proto byl v případě zjištění nedoplatku na místním poplatku povinen postupovat při jeho vyměření podle daňového řádu.

24. Účinky insolvenčního řízení na daňové řízení jsou upraveny v ustanovení § 243 d.ř., kde je v odst. 1 stanoveno, že *po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídít, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak*. Uvedené ustanovení daňového řádu stanoví v obecné rovině, že lze i po zahájení insolvenčního řízení zahájit daňové řízení a pokračovat v něm s tím, že případný exekuční titul, který by z takového daňového řízení vznikl, by nebylo možné vykonat, neboť podle uvedeného ustanovení není možné provést daňovou exekuci. Pro danou právní věc je nutno učinit závěr, že i po té, kdy byl usnesením Městského soudu v Praze prohlášen úpadek žalobce a bylo zahájeno 9.4.2013 insolvenční řízení, byl správce poplatku na základě ustanovení § 243 odst. 1 d.ř. oprávněn, resp. povinen postupovat v řízení o vyměření místního poplatku, a to na základě skutkového stavu v době jeho vyměření, kdy nebyl zaplacen místní poplatek v náležité výši, podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích.

25. Dle žalobce měl správce poplatku po rozhodnutí o úpadku žalobce a nabytí účinnosti reorganizačního plánu postupovat podle ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona, podle něhož *není-li tímto zákonem nebo reorganizačním plánem stanoveno jinak, zanikají účinností tohoto plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi, a to i v případě, že svou pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásili; za věřitele dlužníka se považují osoby uvedené*

v reorganizačním plánu za podmínek v něm stanovených, včetně rozsahu jejich práv. Dle žalobce na základě uvedeného ustanovení insolvenčního zákona pohledávka na místním poplatku zanikla, proto nemohl být správcem poplatku předmětný místní poplatek ani vyměřen. Dle tohoto ustanovení nemůže podle žalobce existovat pohledávka na předmětném místním poplatku ani v naturální podobě. Z uvedeného ustanovení insolvenčního zákona však nelze dovodit zánik pohledávky na předmětném místním poplatku. Ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona upravuje zánik práv věřitelů po reorganizaci úpadce (*zanikají účinnosti tohoto plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi*) a stanoví, kdo je po účinnosti reorganizačního plánu věřitelem dlužníka. Zásadním dopadem účinného reorganizačního plánu je změna závazků dlužníka. Reorganizační plán nahrazuje původní závazky dlužníka závazkem, který vychází z průběhu insolvenčního řízení a ze schváleného a účinného reorganizačního plánu. Jde o ustanovení upravující poměry dlužníka vůči věřitelům v rámci insolvenčního řízení. Nejde proto o právní úpravu zasahující daňového řízení, jímž je vyměřen místní poplatek. V daňovém řízení byl správce poplatku povinen postupovat podle ustanovení § 243 odst. 1 daňového řádu při vědomí, že vzniká pohledávka na předmětném místním poplatku, která je vzhledem k zahájenému insolvenčnímu řízení s žalobcem nevymahatelná, resp. nelze ohledně této pohledávky nařídít daňovou exekuci. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že za situace, kdy správce poplatku nepřihlásil tuto svou pohledávku do insolvenčního řízení ve stanovené lhůtě, pak účinností reorganizačního plánu žalobce jako insolvenčního dlužníka, nebylo-li v reorganizačním plánu stanoveno jinak, zaniklo právo správce poplatku domoci se této pohledávky v exekučním řízení.

Závěr

26. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

27. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. října 2015

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu